

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz.: 603—Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Robót Publicznych oraz Przemysłu i Handlu z dnia 24 lipca 1930 r. w porozumieniu z Ministrami: Skarbu i Komunikacji o obowiązku dostarczania środków przewozowych wodnych żeglugi śródlądowej na rzecz wojska w czasie pokoju.	963
604—Spraw Wewnętrznych z dnia 28 sierpnia 1930 r. o określaniu cen aptecznych	966
605—Spraw Wewnętrznych z dnia 15 października 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o opłatach za karty osiedlenia	992
606—Spraw Zagranicznych z dnia 11 sierpnia . . . . . r. w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu, Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości oraz Pracy i Opieki Społecznej w sprawie taryfy opłat konsularnych	993

603.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SPRAW WEWNĘTRZNYCH, SPRAW WOJSKOWYCH, ROBÓT PUBLICZNYCH ORAZ PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 24 lipca 1930 r.

w porozumieniu z Ministrami: Skarbu i Komunikacji o obowiązku dostarczania środków przewozowych wodnych żeglugi śródlądowej na rzecz wojska w czasie pokoju.

Na podstawie art. 4 ust. 3, art. 9 ust. 3 i art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 listopada 1927 r. o obowiązku dostarczania środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 883) zarządza się co następuje:

Do art. 1.

§ 1. Za środki przewozowe wodne żeglugi śródlądowej uważa się wszelkie statki i łodzie zdatne do przewozu osób i rzeczy, z własnym popędem mechanicznym, lub bez niego, a w szczególności:

- a) statki żeglugi śródlądowej;
- b) łodzie żeglugi śródlądowej, z własnym popędem mechanicznym;
- c) łodzie żeglugi śródlądowej (promy, tratwy, berlinki i t. d.) bez własnego popędu mechanicznego, o powierzchni 20 m² (największa długość pomnożona przez największą szerokość) lub powyżej 20 m²;

d) łodzie żeglugi śródlądowej bez własnego popędu mechanicznego, o powierzchni poniżej 20 m².

Do art. 3.

§ 2. Obowiązek dostarczenia środka przewozowego wodnego żeglugi śródlądowej obejmuje zarazem obowiązek dostarczenia niezbędnej obsługi, to jest personelu przeznaczanego do kierowania danym środkiem przewozowym.

W wypadku gdy właściciel (posiadacz) środka przewozowego wodnego nie jest w możności dostarczyć niezbędnej obsługi, obowiązuje go oddanie do dyspozycji osoby uprawnionej środka przewozowego wodnego bez obsługi.

§ 3. Koszt utrzymania środka przewozowego wodnego w stanie zdatnym do użytku, koszt materiałów pędnych oraz koszt wyżywienia obsługi dostarczonej przez właściciela (posiadacza) tego środka przewozowego przez czas trwania obowiązku świadczenia, obciąża obowiązanego do dostarczenia środka przewozowego wodnego żeglugi śródlądowej.

Do art. 4.

§ 4. Urzędy gminne (magistraty) obowiązane są założyć i utrzymywać w stałej ewidencji wykazy alfabetyczne wszystkich posiadaczy środków przewozowych wodnych żeglugi śródlądowej, wymienionych w § 1, znajdujących się w gminie, nie wyłączając osób, którym w myśl art. 5 przysługuje zwolnienie od obowiązków dostarczania środków przewozowych. W wykazach tych należy co do osób zwolnionych zamie-

ścić uwagę: „zwolniony w myśl art. 5...” (powołać tu odnośny punkt względnie ustęp art. 5-go).

Wykazy alfabetyczne sporządza się oddzielnie dla każdego rodzaju wymienionych w § 1 środków przewozowych wodnych żeglugi śródlądowej.

§ 5. Zarządy dróg wodnych, inspekcje dróg wodnych i zarządy wodne tudzież inne władze, wymienione w art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 266) o ile prowadzą rejestrację statków i łodzi, powinny życzyć urzędowi gminnym (magistrom) na obszarze swego zakresu działania pomocy przy sporządzaniu wykazów przewidzianych w § 4, przez udzielanie im wiadomości o statkach i łodziach, które są u nich zarejestrowane.

§ 6. Na podstawie wymienionych w § 4 wykazów alfabetycznych urzędy gminne (magistraty) sporządzają co roku, celem zapewnienia kolejności i równomierności przy powoływaniu do świadczeń, listy kolejności osób obowiązanych do dostarczenia w roku następnym środków przewozowych wodnych żeglugi śródlądowej, a to oddzielnie dla każdego rodzaju z wymienionych w § 1 środków przewozowych.

§ 7. W listach kolejności wykazuje się wszystkie osoby, posiadające wymienione w § 1 środki przewozowe wodne żeglugi śródlądowej, z wyjątkiem tych osób, które zwolnione są od obowiązku dostarczania środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju (art. 5 ust. 1 pkt. 1 — 3), bądź też osób, które posiadają wyłącznie środki przewozowe, nie mogące być przedmiotem świadczeń (art. 5 ust. 2 pkt. 1 — 6).

Natomiast osoby, które posiadają oprócz środków przewozowych wodnych żeglugi śródlądowej wyłączonych od obowiązku ich dostarczenia, także środki przewozowe od tego obowiązku niewyłączone, powinny być zamieszczane w listach kolejności, a przy ich nazwiskach należy obok środków przewozowych, podlegających obowiązkowi dostarczenia, wykazywać w osobnych rubrykach także ilości i rodzaj środków przewozowych, zwolnionych od tego obowiązku.

§ 8. Przy układaniu przez urzędy gminne (magistraty) list kolejności, należy przestrzegać następujących zasad:

- a) przede wszystkim umieszcza się w liście kolejności osoby, trudniące się zawodowo przewozem osób lub rzeczy;
- b) posiadacze dwu lub więcej środków przewozowych wodnych żeglugi śródlądowej wyprzedzają w liście kolejności posiadaczy jednego środka przewozowego.

§ 9. Urzędy gminne (magistraty) sporządzają listy kolejności z końcem każdego roku na rok następny w takim terminie, ażeby najpóźniej dnia 15 grudnia mogły być podane do powszechnej wiadomości.

Podanie do powszechnej wiadomości następuje w sposób w danej gminie przyjęty, w każdym jednak razie przez wywieszenie list kolejności w urzędzie gminnym (magistracie) z pouczeniem, że w cią-

gu 14 dni od dnia ogłoszenia list, osoby interesowane mogą wnieść reklamacje do urzędu gminnego (magistratu). Reklamacje załatwia urząd gminny (magistrat), który w razie uwzględnienia reklamacji, poprawia odpowiednio listę kolejności. W razie nieuwzględnienia reklamacji, urzędy gminne (magistraty) nie sprawujące czynności powiatowej władzy administracji ogólnej, przedkładają reklamacje do decyzji powiatowej władzy administracji ogólnej. Urzędy gminne (magistraty) spełniające funkcje powiatowej władzy administracji ogólnej załatwiają reklamacje we własnym zakresie działania. Decyzje tych władz, załatwiających reklamacje, są ostateczne.

Wnieсение reklamacji nie wstrzymuje wejścia w życie listy kolejności z dniem 1 stycznia następnego roku kalendarzowego.

§ 10. Przy wydawaniu nakazów dostarczenia środka przewozowego wodnego żeglugi śródlądowej na rzecz wojska w czasie pokoju, należy przestrzegać porządku ustalonego w liście kolejności dla danego środka przewozowego.

Wyjątki są dopuszczalne, bądź to z powodów, które powstały po sporządzeniu listy kolejności, bądź też z uwagi na obiekt podlegający przewiezieniu.

W tych ostatnich wypadkach w miejsce osoby zwolnionej od dostarczenia środka przewozowego, powinna być pociągnięta do tego świadczenia osoba, wymieniona pod następną liczbą kolejną listy kolejności.

Osoba zwolniona od świadczenia, powinna być pociągnięta, po ustaniu powodów zwolnienia od świadczenia bezpośrednio przed osobą, na którą według listy kolejności przypadłaby kolejność dostarczenia środka przewozowego.

Do art. 5 ust. 1 pkt. 3.

§ 11. Fakt zwolnienia od obowiązku dostarczenia środków przewozowych będących w posiadaniu funkcjonariuszów państwowych i samorządowych, wojskowych w służbie czynnej oraz osób duchownych, udowadnia się poświadczeniem bezpośredniej władzy przełożonej, a o ile chodzi o duchownych, poświadczeniem wydanym przez właściwego wojewodę, że wspomniane środki przewozowe są im niezbędne potrzebne dla wykonywania służby, względnie posług religijnych.

Do art. 7.

§ 12. O potrzebie korzystania ze statków żeglugi śródlądowej decydują właściwi terytorjalnie dowódcy okręgów korpusów, względnie inne władze wojskowe równorzędne lub wyższe.

O potrzebie korzystania z innych środków przewozowych wodnych żeglugi śródlądowej decyduje właściwy terytorjalnie dowódca (komendant, kierownik) jednostki administracyjnej (równorzędny lub wyższy).

Wymienione władze decydują zarazem, czy zachodzi podróż służbowa, służbowy przewóz rzeczy, względnie przewóz osób lub rzeczy w związku z podróżą służbową.

§ 13. Dokumentem marszowym przewidzianym dla oddziałów wojskowych jest pisemny rozkaz wykonania pewnej podróży, lub skutecznienia przewo-

zu osób lub rzeczy, wystawiony przez dowódcę (komendanta, kierownika), wymienionego w § 12.

Na dokumencie tym umieszcza się klauzulę następującej treści: „Dowódca oddziału . . . . . (stopień, imię i nazwisko dowódcy, oznaczenie pułku, batalionu, kompanji i t. d.) uprawniony jest wraz z oddziałem do korzystania ze środków przewozowych wodnych żeglugi śródlądowej w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 listopada 1927 r. o obowiązku dostarczania środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 883). Zapotrzebowanie zgłoszone za L. . . dnia . . . w . . . (nazwa władzy)”.

Klauzulę powyższą podpisuje uprawniony dowódca (komendant, kierownik) i zaopatruje ją pieczęcią urzędową.

Dla oddziałów pomiarowych Wojskowego Instytutu Geograficznego, dokumentem marszowym jest, o ile chodzi o środki przewozowe wodne żeglugi śródlądowej z wyłączeniem statków, legitymacja wojskowej służby geograficznej.

§ 14. Poszczególne osoby, pełniące czynną służbę wojskową, mogą korzystać ze środków przewozowych na podstawie rozkazu wyjazdu, wystawionego według obowiązujących w tej mierze przepisów wojskowych. Na rozkazie wyjazdu umieszcza dowódca (komendant, kierownik) wskazany w § 12, klauzulę analogiczną w treści do klauzuli wskazanej w § 13, opatrując ją również podpisem i pieczęcią urzędową.

Dla oficerów wojskowej służby geograficznej rozkazem wyjazdu jest, o ile chodzi o środki przewozowe wodne żeglugi śródlądowej, z wyłączeniem statków, legitymacja wojskowej służby geograficznej.

§ 15. Dokument marszowy, rozkaz wyjazdu, względnie legitymacja wojskowej służby geograficznej, wystawione w sposób przewidziany w §§ 13 i 14, są dokumentami legitymacyjnymi wobec władz, u których zgłoszono zapotrzebowanie, oraz wobec posiadaczy przydzielonych środków przewozowych wodnych.

Do art. 8.

§ 16. Prawo wystawiania zapotrzebowania na dostarczenie środka przewozowego wodnego żeglugi śródlądowej, posiadają oprócz Ministra Spraw Wojskowych upoważnieni przez niego dowódcy (komendanci, kierownicy (wymienieni w § 12, dowódcy wyżsi oraz władze i organa wojskowe).

Powyżsi dowódcy, władze i organa wojskowe są również uprawnieni do udzielania na dokumentach marszowych, rozkazach wyjazdu, względnie legitymacjach wojskowej służby geograficznej, zezwoleń na bezpośrednie wystawianie zapotrzebowania na środki przewozowe wodne żeglugi śródlądowej, a to w czasie trwania stanu wyjątkowego, w wypadkach klęsk żywiołowych, oraz w wypadkach zarządzenia asystencji wojskowej (art. 6 i ust. 3 art. 8).

Do art. 9.

§ 17. Nakaz dostarczania środków przewozowych wodnych żeglugi śródlądowej wydają: zarządy gmin miejskich i wiejskich, a w wypadkach niecierpiących zwłoki, na obszarze województw: warszawskiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego, biało-

stockiego, nowogrodzkiego, poleskiego, wołyńskiego i wileńskiego, nakaz wydawać mogą również sołtysi.

Do art. 10.

§ 18. Uprawniony, który w wypadkach przewidzianych w art. 10 zwraca się bezpośrednio do posiadacza środka przewozowego wodnego żeglugi śródlądowej z żądaniem jego dostarczenia, wystawia na piśmie nakaz dostarczenia środka przewozowego, który powinien zawierać następujące dane:

- a) wymienienie dokumentu marszowego, rozkazu wyjazdu, względnie legitymacji wojskowej służby geograficznej, uprawniającej do korzystania ze środków przewozowych przy oznaczeniu władzy, która go wystawiła, oraz wskazaniu daty i liczby;
- b) wskazanie osoby, którą wezwano do dostarczenia środka przewozowego;
- c) oznaczenie ilości i jakości środków przewozowych;
- d) oznaczenie potrzebnej obsługi, zdolnej do prowadzenia środków przewozowych;
- e) oznaczenie czasu, przez który środek przewozowy będzie przypuszczalnie używany;
- f) czytelny podpis uprawnionego, oraz wskazanie formacji, do jakiej uprawniony należy.

Na żądanie wezwanego do dostarczenia środka przewozowego, należy okazać mu dokument legitymacyjny (§ 15).

Do art. 15.

§ 19. Przy ustalaniu stawek wynagrodzenia, należy brać pod uwagę rzeczywiste koszty utrzymania środka przewozowego i obsługi przez okres czasu, liczony od chwili wyjazdu środka przewozowego z miejsca postoju aż do chwili powrotu na to samo miejsce, — oraz koszty sprowadzenia członków obsługi do miejsca wyjazdu środka przewozowego i odstawienia ich zpowrotem do miejsca, skąd przybyli.

Do art. 16.

§ 20. W wypadku zniszczenia lub uszkodzenia dostarczonego statku wodnego żeglugi śródlądowej (§ 1 pkt. a), które nastąpiło w czasie lub w następstwie pełnienia świadczenia, — powiatowa władza administracji ogólnej, na obszarze której nastąpiło zniszczenie lub uszkodzenie, zawiadamia o tem niezwłocznie najkrótszą drogą (telefonicznie względnie telegraficznie), władzę, w której dany statek w myśl art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6-go marca 1928 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 266) jest zarejestrowany, która niezwłocznie wyda zarządzenia, mające na celu stwierdzenie stopnia uszkodzenia, względnie zniszczenia statku oraz okoliczności, w których to zniszczenie, względnie uszkodzenie nastąpiło.

§ 21. Zgłaszający roszczenie o odszkodowanie z powodu zniszczenia lub uszkodzenia środka przewozowego innego niż wymienionego w § 20, powinien do zgłoszenia skierowanego do powiatowej władzy administracji ogólnej, dołączyć nakaz dostarczenia

środka przewozowego, lub potwierdzenie o korzystaniu z tego środka, przewidziane w art. 14.

§ 22. W sprawach o odszkodowanie z art. 16 powiatowa władza administracji ogólnej przeprowadza w razie potrzeby dla ustalenia okoliczności, mających być podstawą rozstrzygnięcia, rozprawę ustną w trybie określonym w art. 44 — 48 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

Do art. 17.

§ 23. Gdy korzystający ze środka przewozowego wynagrodzenia nie zapłacił (ust. 2 art. 17), powinien o tem niezwłocznie złożyć meldunek swej władzy przełożonej, która natychmiast przekazuje należność przez płatnika do powiatowej władzy administracji ogólnej, właściwej ze względu na miejsce zamieszkania świadczącego.

§ 24. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 3 miesiące po ogłoszeniu.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych:
Daniel Konarzewski

Minister Robót Publicznych: *Matakiewicz*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Minister Komunikacji: *Kühn*

604.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 28 sierpnia 1930 r.

o określaniu cen aptecznych.

Na podstawie art. 2 punkt 13 i art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. Nr. 63, poz. 371), art. 380 ustawy lekarskiej (ros. zbiór praw z 1905 r. t. XIII), § 7 austriackiej ustawy aptekarskiej z dnia 18 grudnia 1906 r. (aust. Dz. U. P. z 1907 r. Nr. 5) oraz art. 78 i 80 niemieckiej ustawy przemysłowej zarządza się co następuje:

§ 1. Apteki, uprawnione do sprzedaży środków lekarskich, mogą pobierać za te środki oraz za naczynia i pracę przy sporządzaniu lekarstw ceny maksymalne, określone w załączonej do niniejszego rozporządzenia taksie aptekarskiej.

Za środki, nieobjęte taksą, apteki te mogą pobierać ceny, maksymalnie obliczone na podstawie norm, w rozporządzeniu niniejszem podanych.

§ 2. Apteki, uprawnione do sprzedaży środków lekarskich, mogą za nie pobierać ceny, niższe od określonych w taksie aptekarskiej, bądź obliczonych na podstawie norm, w niniejszem rozporządzeniu podanych, co jednak nie może być przez apteki reklamowane.

§ 3. Cena lekarstwa, sporządzonego podług recepty, oblicza się przez dodanie cen: za materiał, za naczynie i za sporządzenie lekarstwa.

§ 4. Przy odręcznej sprzedaży do ceny materiału i naczynia można doliczać tylko opłatę, przewidzianą w punktach b) i d) poz. 12 taksy za pracę.

§ 5. Najniższa cena każdej jednostki ciężarowej, ustalonej zgodnie z przepisami § 6 ustęp 1 i § 12 niniejszego rozporządzenia, wynosi 5 groszy.

§ 6. Taksa uwzględnia następujące jednostki ciężarowe w gramach: 0,01, 0,1, 1,0, 10,0 i 100,0. Jeżeli w taksie oznaczona jest cena tylko dla niższej jednostki, to dla uzyskania ceny wyższej jednostki cenę grama, dekagrama lub hektogramu należy pomnożyć przez 8, cenę centigrama i decigrama przez 10; dla uzyskania ceny niższej jednostki cenę hektogramu, względnie dekagramu należy podzielić przez 8, cenę grama, względnie decigrama — przez 10; ułamki ilorazu należy liczyć jako jednostki.

Dla ustalenia ceny decigrama, wydawanego ponad 1 gram, należy cenę grama podzielić przez 10, dla ustalenia ceny grama, wydawanego ponad 10 gramów, należy cenę dekagramu podzielić przez 10, dla ustalenia ceny dekagramu, wydawanego ponad 100 gramów, należy cenę hektogramu podzielić przez 10, dla ustalenia ceny grama, wydawanego ponad 100 gramów, należy cenę hektogramu podzielić przez 100.

Cenę 250 gramów i ilości ponad 250 gramów oblicza się w stosunku do ceny za jeden kilogram.

§ 7. Cena, pobierana za kilka gramów, nie może przewyższać ceny, oznaczonej dla dekagrama; to samo stosuje się i do innych jednostek ciężarowych.

§ 8. Za środki, zaordynowane w pewnej ilości kropeł, liczy się na 1 gram 20 kropeł olejków tłustych, nalewek, kwasów mineralnych rozcieńczonych o wogóle płynów wodnistych oraz ciężkich olejków eterycznych, eteru octowego, wyskoku eterowego i chloroformu, a 50 kropeł czystego eteru.

§ 9. Za sproszkowanie substancji, które dają się łatwo sproszkować w moździerzu porcelanowym, np. Kalii bromatum, Ferrum sulfuricum i t. p., nie należy pobierać opłaty, przewidzianej w p. 10 taksy za pracę.

§ 10. Za powtórnie wydawane lekarstwa należy pobierać cenę podług norm, obowiązujących w chwili wydania powtórnego.

§ 11. Jeżeli lekarz nie poda w receptie wagi obojętnego środka, albo jeżeli do zrobienia lekarstwa w zapisanej formie potrzebne jest dodanie środka obojętnego, w receptie niewymienionego, wówczas należność winna być obliczona za rzeczywiście zużytą ilość; nazwa tego środka i jego ilość winna być uwidoczniiona na receptie.

§ 12. Dla środków, nieobjętych taksą aptekarską, ceny sprzedażne należy ustalać w sposób następujący: najpierw ustala się cenę sprzedażną kilograma przez doliczenie 50% do ceny zakupu; dla